

MARTINA MIKOVÁ

VÝTIE VLKA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-60-8

MARTINA MIKOVÁ

VYTIE VLKA

Grafická a technická spolupráca: Labai Emil, Franko Štefan

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0136-3

Venovanie

*„Venujem mojej dcérke Viktórii,
za trpezlivosť s večne píšucou mamou
a tiež preto, že som jej to sľúbila
a sľuby dané deťom sa majú plniť.“*

(autorka)

OBSAH

Kapitola 1	4
Kapitola 2	21
Kapitola 3	35
Kapitola 4	61
Kapitola 5	94
Kapitola 6	127
Kapitola 7	145
Kapitola 8	168
Kapitola 9	206
Kapitola 10	230
Kapitola 11	253
Kapitola 12	291
Epilóg	315

Kapitola 1

Celou cestou nepadlo v novučičkom Mercedese ani jediné slovo. Meredith Carterová, ktorá výzorom aj správaním pripomínala neurotického vtáčika, pozorovala svoju dcéru nervóznym, opatrným pohľadom a James Carter hľadel na cestu tak uprene, že aj blbcovi by bolo jasné, že sa odmieta obzrieť dozadu.

Shine si nečujne vzdychla.

„Tak toto bude ťažké.“ - pretože ak sa takto správajú jej vlastní rodičia, malomestskí obyvatelia Reaganu to budú brať ešte horšie.

Áno, pokus o samovraždu sa obyčajne nestretáva s pochopením, ale vo chvíli keď ho podnikla to vyzeralo ako dobrý nápad. Dopredu jej však bolo jasné, že ju čaká veľa opatrných pohľadov, kradného šepkania za jej chrbtom a vyhýbanie sa jej, akoby mala nákazlivú chorobu.

„Bláznivá sa vracia domov, hurá!“

„Zlatko, sme doma.“ – povedala Meredith rýchlo, keď zastali pred ich veľkým bielym domom v najkrajšej časti Reaganu.

Od snehovo bielej fasády až po ručne kovanú bránu kričal: - „Pozrite, my na to máme!“

Meredith si nesmierne zakladala na ich peniazoch a chcela, aby o nich vedel každý, kto sa pozrie na ich dom. Shine sa v duchu prikrčila.

„Mami, som cvok, nie slepec.“

V Meredithiných očiach sa objavilo zdesenie, len čo zaznelo slovo cvok.

„Panebože!“

„Shine, nikto nepovedal, že si ...cvok. Doktori vravia, že si úplne zdravá, veď ťa pustili domov.“ – povedala matka nepresvedčivo s poriadnou dávkou neistoty v hlase.

Shine porazenecky zvesila plecia. Prečo si všetci myslia, že totálne šialenstvo sa dá liečiť?! Pretože ona je blázon.

V jej živote plnom neistoty bola toto jediná skutočne istá vec. Shine otvorila dvere na aute a vystúpila. James ešte chvíľku váhal, no potom vystúpil spolu s Meredith a nápadne sa začal zaoberať Shininou batožinou.

Shine bez slova vstúpila do domu, ktorý nevidela osem mesiacov. Keď sa to tak vezme, celých osem mesiacov videla len hrôzu, ľahostajnosť, strach a beznádej. Radšej si nahovárala, že vlastne nevidela vôbec nič.

„Bola som slepá. Bola som slepá. Bola som slepá a teraz už zasa vidím.“ – opakovala si to celou cestou po schodoch.

Zamierila do svojej izby. Nemusela sa obzrieť aby vedela, že má matku v päťách. Nervózne klopanie jej podpätkov po dlaždiciach znelo Shine takmer za chrbtom. Na jednoducho zariadenej izbe sa čosi zmenilo a Shine najskôr nedošlo čo. Všetko bolo na svojom mieste. Veľká drevená posteľ, skriňová zostava, písací stôl. Na dlážke ležal svetlomodrý koberec a na stenách viselo množstvo zarámovaných fotografií, ako vždy.

Shine ich tam navešala schválne, akoby dúfala, že zabránia hlasom a obrazom aby vystupovali z bielych stien a každým dňom ju presviedčali, že naozaj stratila rozum. A potom si to všimla. Kovové pásy na obluku boli nádherne a umelecky zdobené, ale boli to jednoznačne mreže. Neveriacky na ne hľadela. Kedy sa jej izba zmenila na väzenie? Boja sa, že by sa pokúsila vyskočiť z okna? Potlačila pocit pobúrenia a sklopila oči. No, vlastne sa to dalo čakať. Po tom, čo vyviedla... Hodila krátky pohľad na svoje zápästia na ktorých sa jasne črtali kľukaté a hrboľaté jazvy. Keby mala istotu, že sa jej to na druhý pokus podarí, iste by to skúsila znova. Ale ak by to nevyšlo – čo je pri jej šťastí viac ako pravdepodobné – skončila by znova na tom príšernom mieste, kde strávila posledné mesiace.

Meredith si všimla, kam sa dcéra pozerá a striaslo ju. Rýchlo začala tárať, aby odvrátila jej pozornosť od chmúrnych myšlienok.

„Prepásla si kopu vecí, Shine. Za tie mesiace sme mali v Reagane dosť veselo.“

„ Veselo?“ – spýtala sa bez záujmu.

Miestne klebety boli to posledné, čo ju zaujímali.

„ No, tak v prvom rade, mali sme tu pár zmiznutí. Turisti a tak. Hovorilo sa o obrovských vlkoch. Aj Claire ich videla.“ – spustila Meredith, akoby tú reč mala nacvičenú a Shine pritom uvažovala, či by aj ona raz bola schopná podobnú situáciu označiť ako: – bolo veselo.

„ Ktorá Claire?“ – spýtala sa ľahostajne, aby matku potešila.

„ No, to je tá druhá zaujímavosť. Aidan Darx sa oženil, verila by si tomu?!“

Meredith trochu sklamane pokrútila hlavou, akoby si aj ona bola robila zálusk na nádherného správcu, hoci bola od neho o dvadsať rokov staršia a navyše vydatá. Shine to nijako neprekvapilo, správu prijala ľahostajne. Aidan Darx bol krásny, ale bol to muž a ona voči mužom bola vždy plachá. Delila ich na dve skupiny: – prvých sa bála, druhí jej boli ľahostajní. Správca parku patril do druhej skupiny, čo bolo ďalším znakom jej šialenstva.

Nijaká normálna žena nemohla byť ľahostajná voči takému nádhernému mužovi.

Meredith trkotala ďalej.

„ Claire prišla pôvodne navštíviť sestru.“

„ Koho?“ – spýtala sa Shine bez záujmu.

„ Denny Creganovú. No a potom to bolo všetko také zamotané... ani neviem, ako k tomu vlastne prišlo, ale jedného dňa sa tí dvaja vyparili a Denny oznámila len toľko, že sú na svadobnej ceste. To bol pre celé mesto šok!“

Meredith pokrútila hlavou, akoby tomu ešte stále nemohla uveriť.

„ Je pravda, že Claire je veľmi pekná, ale ja by som bola radšej...“ – zašepkala závistlivo a zmĺkla.

Shine ju nevyzvala, aby hovorila ďalej. Bolo jej celkom jedno, čomu by mama bola radšej.

„ Chcem si oddýchnuť, mami. „

Meredith splasene pozrela na dcéru, akoby čakala, že sa zrúti. Napokon rýchlo pokývla hlavou hore a dolu, smiešne pripomínajúc postavičku z kresleného filmu.

„Dobre, zlatko. Uvidíme sa pri obede.“

„Hm, vlastne.... ani veľmi nemám chuť.“

Meredith rýchlo súhlasila. S bláznom sa netreba hádať, pomyslela si Shine.

„Ako chceš, moja.“ – vycúvala z izby bez toho, aby sa dcéry dotkla.

Žiadne pohladenia, žiaden bozk. Dvere sa za Meredith zatvorili a Shine osamela. Potom podišla k obloku a zatiahla tmavomodré závesy, aby nevidela ozdobné mreže. Keď sa odvrátila od obloka, zazrela svoj odraz v zrkadle toaletného stolíka a mimovoľne k nemu podišla o dva kroky bližšie. Hľadela na svoj obraz, na veľké hnedé a podivne smutné oči, tuho zovreté pery, fádne svetlohnedé vlasy siahajúce po plecيا a kriedovobielu pokožku. Zvláštne, nespomínala si, že by bola taká bleďá. V zrkadle sa už nevidela celé mesiace, no svoj vlastný obraz by si mala pamätať. Vtedy jej došlo, že to bude následok príliš dlhého pobytu medzi štyrmi stenami, mimo slnečných lúčov.

Skvelé. Teraz sa jej odlišnosť prejavila aj navonok. O dôvod viac, aby ju ohovárali a častovali súcitnými pohľadmi. Zaletela pohľadom dolu na toaletný stolík. Meredith jej nakúpila hory kozmetiky, boli tu rúže vo všetkých mysliteľných odtieňoch, makeupy, očné tiene, linky, maskary, laky na nechty a niekoľko ďalších, ktoré Shine nevedela identifikovať. Na chvíľku zauvažovala, že by chorobnú bledosť svojich líc mohla zamaskovať líčidlami, no potom zavrtila hlavou. Mohla si na tvár nababrať čokoľvek, v malom meste aj tak všetci vedeli, čo urobila. Nikdy v živote sa nemaľovala a nemienila s tým začínať teraz. Nechala zrkadlo tak a otvorila dvere na chodbu. Tak trochu ju prekvapilo, že nie sú zamknuté, od splašenej Meredith a panovačného otca by čosi také pokojne vystalo. Zišla po niekoľkých schodoch, keď začula hlasy z jedálne a zachytila svoje meno. Zastala a načúvala.

„Už to bude v poriadku, aj doktor vravel, že sa jej veľmi polepšilo.“ – začula svoju mamu, jej hlas bol stále rovnako nepresvedčivý.

„Došľaka, Meredith! Uvedomuješ si, ako ma tým strápnila pred mojimi klientmi?!“ – zahrmel otcov hlas, až sa Shine prikrčila.

„Veď to nerobila tebe naschvál!“ – neisto ju obhajovala Meredith.

„Tak to by som netvrdil! Snažila sa na seba strhnúť pozornosť, je to typické a nájdeš to v každej odbornej literatúre. Samozrejme, keby si sa so svojím slepačím mozgom naučila čítať.“ – dodal sarkasticky a potom zbliakol.

„Kristepane, kto by už len šiel k súkromnému psychológovi, ktorého vlastná dcéra sa pokúsila o samovraždu?!“

Shine cúvla po schodoch nazad do svojej izby. Nehlučne za sebou zatvorila dvere a oprela sa o ne chrbtom.

Z rozhovoru rodičov počula práve dost. Roztrasene si prikryla rukou ústa a zatvorila oči. Prineskoro si uvedomila, že to nemala robiť. V tom okamihu začula hlasy, mnoho hlasov, ktoré sa jej pošepky prihovárali.

Nerozumela ich čudnej, akoby rozmazanej reči, no videla obrazy. Záblesky obrazov, ktoré jej ukazovali desivé veci, postavy s krídlami, iné postavy, ktorých obrisy sa zvláštne rozmazávali, aby nakoniec zistila, že to nie sú obrisy človeka ale zvierat'a a ďalšie postavy, ktoré sa rozplynuli vo vzduchu priamo pred jej očami.

Ale najhoršie z tých príšerných vidín boli tie príšerné oči, bez dúhovky a zreničky, vyžarujúce neónovo modré svetlo. Shine udusila zdesený výkrik rukou, ako už mnohokrát predtým a doširoka otvorila oči. Obrazy zmizli, hlasy prestali šepkať. Vydýchla si. Nech už lekári hovorili čokoľvek o depresiách a skratovom konaní, ona poznala svoju diagnózu celkom presne: – bola blázon. Možno naozaj patrí na kliniku. Ale nie je natoľko silná, aby tam vydržala. Pretože za tých osem mesiacov videla, čo by sa z nej napokon stalo. Videla mužov a ženy, ktorí omámení liekmi sedeli v kreslách ako handrové bábiky, pohľady mali neprítomné a z kútikov úst im vytekali sliny. Znudené sestry ich občas poutierali, no obyčajne im iba vymenili plienku priamo pred všetkými

v spoločenskej miestnosti, veď väčšina z nich aj tak nijaké poníženie nevnímala, takí boli otupení a dezorientovaní.

Psychiatrická klinika bola miestom beznádeje, miestom, kde ľudská bytosť strácala svoju dôstojnosť a stal sa z nej len kus nábytku, ktorý nemá vlastné myšlienky a z ktorého sa z času na čas poutiera prach. Shine sa hrozila takéhoto osudu. Preto sa aj tak veľmi snažila. Tabletky vždy poslušne prehltila a o päť minút ich vyvrátila na toaletách. Predstierala chuť do života, neposedávala zamyslene v kresle, neustále sa niečím zamestnávala, venovala sa kvetom v miniatúrnej záhradke, maľovala, čítala, dokonca pomáhala sestram starat' sa o pacientov. Nútila sa do rozhovorov s personálom i s lekármi, dávala pozor, aby každé jej slovo bolo racionálne a neprehrádzalo to otupenie a ľahostajnosť, ktorú pociťovala. Presviedčala ich krok za krokom, až to napokon dokázala : – lekári usúdili, že depresie pominuli a samovražda bezprostredne nehrozí a prepustili ju do domácej liečby.

Ale samú seba nepresvedčila. Ona bola blázon.
Ježišmária, ukážkový, učebnicový príklad blázna, ktorý v
hlave počuje hlasy a zakaždým keď zavrie oči má
halucinácie!

Shine sa odlepila od dverí a podišla ku skrini. Vytiahla
odtiaľ staré džínsy a obľúbené sivé tričko. Sivá je dobrá.
Nepriťahuje pohľady. Pomáha splynúť s okolím.

Obliekla sa a tentoraz sa prinútila zbehnúť po schodoch
až dolu. Meredith bola ešte stále v jedálni a dojedala
obed, otec bol zrejme už zasa v práci, Shine nevidela
oknom jeho auto.

„Mami, idem sa prejsť.“

Meredith nerozhodne položila vidličku.

„Zlatko, nemyslím si, že...“ – povedala s obavami.

Shine sa prinútila k úsmevu.

„Nebudem dlho. Len sa potrebujem trochu nadýchať
čerstvého vzduchu. A musím nachytať aj trochu slnka,
pozri, som biela ako stena.“ – otrčila jej bledú ruku.

Nemala to robiť, lebo do Meredithinho zorného poľa sa
tak dostala aj jej škaredá jazva.

Shine počula, ako zalapala po dychu.

„Mami, neplánujem sa zabiť, naozaj.“ – zahundrala a očervenela.

Minimálne nie dnes. Matka vyvalila oči a Shine si vzdychla.

„Tak dobre.“ – pristala napokon Meredith.

„Ale nebuď dlho. A kam vlastne ideš?“

„Do lesa. Len kúsok, neboj sa. Myslím, že ešte nie som pripravená na ostatných ľudí.“ – priznala sa Shine.

Meredith prikývla, predstierajúc pochopenie, hoci chápať to nemohla. Pre Meredith Carterovú tvorili ľudia a spoločnosť podstatnú časť existencie.

„Dávaj si pozor.“

„Jasné.“

Keď Shine vyšla von, neobzerala sa vpravo ani vľavo a so sklopenými očami prebehla do garáže. Džíp stál na svojom mieste a tak doň nasadla a naštartovala. Nádrž bola stále plná, tak, ako ju nechala. Akoby sa za posledných osem mesiacov nič nezmenilo.

Širokým oblúkom sa vyhla centru Reaganu a zamierila do lesov. Nemierila vysoko do hôr, držala sa v doline a lesnou cestou sa presúvala trochu hlbšie do lesa, až kým sa cesta nestratila. Keď už nemohla pokračovať autom, nechala ho na konci cesty a pokračovala ďalej pešo. Džíp zanechala ďaleko za sebou.

Tu, len kúsok od mestečka, začínala pravá divočina. Kroviny sa tlačili pomedzi husté stromy, z niektorých visel v hustých chumáčoch mach. Vládlo tu absolútne ticho. Shine mierila k miestu, ktoré bolo kedysi jej úkrytom pred svetom. Napokon sa dostala tam, kde mohla byť v bezpečí pred ľuďmi, pretože tam nik nechodil. Žiaden div, bola to tmavá húština a na kríkoch bolo plno trňov. Slnko sem presvitalo pomedzi husté lístie len sporadicky a Shine si mohla byť istá, že ju tu nikto neuvidí. Uprostred húštiny bolo malé voľné miesto, okrúhla čistinka práve taká veľká, aby si tam stredne vysoký človek mohol sadnúť bez toho, aby ho z niektorej strany odieralo trnie, ktoré sa ako nepreniknuteľná hradba týčilo všade okolo nej.

Shine si sadla a konečne po dlhých a dlhých mesiacoch sa rozplakala úľavou, že je z toho príšerného miesta preč. Celý čas na klinike sa neodvážila vyroniť ani slzičku z obavy, že lekári by si to vyložili ako vracajúce sa depresie. Plač jej vôbec neubral na kráse. Nevraštala tvár v zúfalých vzlykoch, ale vynaložila všetky zvyšky svojej vôle, aby udržala oči doširoka otvorené, kým sa z nich valili slzy. Len nezatvoriť oči ani na sekundu. Tie príšerné hlasy a postavy by sa objavili znova. Urobila by čokoľvek, len aby sa ich zbavila! Najradšej by si naliala do hlavy kyselinu aby jej rozpustila mozog, také boli tie vidiny desivé. Už ju raz priviedli na pokraj smrti. Keby si len bola istá, že sa jej podarí zabiť! Ale zdalo sa, že tie strašné vidiny jej vlastne akýmsi záhadným a hrôzostrašným spôsobom bránili zomrieť, chceli sa vyžívať v jej mučení a tak sa neodvážila zopakovať svoj nevydarený pokus. Nehovoriac o tom, aké to bolo desivé, desivejšie než všetko čo v živote zažila. Vo chvíli, keď si kusom rozbitého skla prerezala zápästia, hmlisté vidiny sa zhmotnili okolo nej, hoci oči mala doširoka roztvorené.

A v tej chvíli si šokovaná uvedomila, že z rán sa nevalí krv. Ani kvapka. Videla, že zasiahla žily, s úžasom hľadela do vnútra svojej ruky, videla prerezanú pulzujúcu cievu, červené tkanivo i kúsok bielej, zakrvavenej kosti. Ale ruka nekrvácala a príznaky sa nad ňou skláňali čoraz bližšie a bližšie, mrmlali svojimi nezrozumiteľnými slovami stále hlasnejšie, až vydesená s krikom vybehla z kúpeľne. Hneď za dverami vrazila do Meredith, ktorá takmer omdlela, keď videla čo sa stalo. Len čo sa Shine vzdialila od prízrakov, z rán sa jej začala valiť krv a hysterická Meredith okamžite zavolala otca – nie záchranku, otca!!! – ktorý prerušil terapiu a privolal lekára.

Po tejto desivej skúsenosti už nemala najmenšiu chuť vystrájať podobné kúsky, hoci po smrti túžila.

Shine si utrela slzy z líc a zahľadela sa na zapadajúce slnko. O chvíľu bude tma. Mala by sa vrátiť, no nemala najmenšiu chuť počúvať matkine vyplašené a nervózne táranie a otcove obvinenia.

Bol skalopevne presvedčený, že Shine robí „tieto veci“ len preto, aby upútala ich pozornosť, alebo sa im pomstila za nejaké vymyslené príkoria. Mat' Carterovcov za rodičov ozaj nebolo najväčšie požehnanie pod slnkom. Slnko sa ukrylo za horizont a oblaky na západe sa rozžiarili jeho poslednými lúčmi. Shine nemohla tento obraz vidieť, zakrývali ho pred ňou húštiny, no postrehla, že svetlo prenikajúce pomedzi lístie sa zmenilo z jasno žltého na oranžové a pomaly bledlo. Vtáky utíchli a v húštine bolo ticho ako v hrobe.

Ako v jej hrobe. Pretože práve tak sa cítila zničená, mŕtva a pochovaná v hĺbkach svojej šialenej mysle.

Lenže akýmsi šiestym zmyslom cítila, že v tom hrobovom tichu nie je sama. Nijako ju to však nevystrašilo. Čoho by sa tak mala obávať?

Zakrádajúceho sa vraha? Takmer sa zasmiala. Privítala by ho s otvoreným náručím. Obrátila sa a zahľadela sa na prišelca úplne zlomeným pohľadom.

Kapitola 2

Keď sa slnko sklonilo k obzoru, Cedric Darx potichu vykĺzol zo svojho domu na samote za mestečkom Greenville a pobral sa do hôr. Mal to načasované dokonale, ako vždy. Keď posledný lúč zhasol, bol už hlboko v lesoch na polceste medzi Greenvillom a Reaganom, ďaleko od ľudí.

Nahnevane odfrkol. Inštinkt mu kázal nenávidieť ľudské bytosti a vrhať sa na ne, kdekoľvek na ne natrafí. Lenže rozum i cit mu diktovali čosi iné. Kedysi bol človekom. Človekom, ktorý mal svoj život, svoju rodinu a svoje sny. Kým mu ich ten okrídlený smrad nezničil. Prekľal ho tak hrozne, že so svojou sestrou a bratom sa môže stretávať iba v jedinú noc v mesiaci. A ten odporný hajzel Azazel sa ešte odváži nazývať sa anjelom. Padlým, ale predsa anjelom. Fuj!

Cedric zavrčal a zrazu ucítil, ako sa jeho telo mení. Už aj tak obrovské svaly navreli v ohromné uzly, po vyše dvojmetrovom tele mu vyrazila hustá biela srst'. Tvár sa menila, línie jeho mocných črt sa predlžovali. Ruky a nohy sa zmenili na laby so silnými pazúrmí. Klesol na všetky štyri a čakal, kedy sa premena skončí.

Celé to trvalo asi minútu a miesto urasteného mladého obra tu stál obrovský biely vlk, tri krát väčší, než najväčší jedinec tohto druhu. Zaňuchal a srst' na šiji sa mu zježila. Svojím neomylným čuchom ucítil známu vôňu, vôňu, ktorá tak hlboko v lesoch nemala čo hľadať, vôňu, ktorá ho dráždila a vybičúvala v ňom inštinktívnu túžbu zaútočiť, kým malá časť jeho mysle sa z úzadia so zhrozeným znechutením prizerala, ako sa vlkolačie telo pripravuje na trhanie a ničenie. Inštinkty sa nedali potlačiť a Cedric sa so zúrivým zavrčaním rozbehol za tou vôňou – vôňou koristi, vôňou človeka. Predieral sa hustými, tŕnistými kríkmi a tá istá malá časť jeho mozgu – ľudská časť, ktorá bola sama sebou taká

zhnusená sa nestačila čudovať, prečo dočerta by sa nejaký človek rozhodol stráviť večer medzi pichľavými trňami, keď je tu navôkol toľko čistiniiek.

Zbadal ju pomedzi kríky v tom istom okamihu, keď sa ona obrátila a pozrela na neho. V prvej chvíli ho to iba prekvapilo. Jeho krok bol úplne nehlučný a ľudia ho obyčajne zbadali až vtedy, keď už sa na nich vrhal.

Od tejto mladej ženy bol však vzdialený dobrých dvadsať metrov, keď ho zaregistrovala. Ale nie preto prekvapenie zastal tak prudko, až si sadol na zadné. To pre jej oči.

Nebolo v nich ani za mak strachu, nerozšírili sa hrôzou keď sa približoval. Hľadeli na neho s ľahostajnou rezignáciou, takmer bez záujmu. Dievča nevyzeralo ani len prekvapené tým, že sa na ňu ženie obrovský netvor. Čo to dočerta, znamená?

Vlkolak a Shine na seba bez pohnutia hľadeli dlhé sekundy. Cedrica celkom prešla zúrivá túžba zabíjať, to sa mu ešte nikdy nestalo. Obyčajne v takýchto situáciách pach adrenalínu naplnil ovzdušie a keď divé zviera vycítilo strach, odpoveďou bol vždy útok.

Lenže toto dievča nevyzeralo, že sa bojí. A potom urobila čosi, čo Cedrica úplne odrovnalo. Otočila sa mu chrbtom a zadávala sa kamsi do neznáma, akoby tam ani nebol! Nikto, kto ho kedy uvidel v tejto podobe sa mu neobrátil chrbtom! Nikto na svete nemohol ignorovať obludu, ktorou bolo! Každý sa s krikom pokúsil ujsť, hoci to bolo zbytočné. Zmätený Cedric celkom zabudol vrčať. Sústredene nasal do seba vzduch, ňuchal po ľudských hormónoch, ktoré by mu pomohli analyzovať situáciu. Každý z nich mal svoj vlastný pach a znamenal čosi iné. Najčastejšie sa stretával s vôňou adrenalínu. Adrenalín znamená strach. Jeho čuch bol na hormóny citlivejší, ako ten najmodernejší prístroj. Lenže po adrenalíne nebolo vo vzduchu ani stopy. Necítil žiaden strach, necítil šok, necítil prekvapenie. To, čo cítil okolo toho dievčaťa, bola úplná ľahostajnosť a kapitulácia. S totálnym úžasom zaznamenal dokonca stopu endorfínov. Ježišikriste! Ona sa teší, že ju zabijem. Cedric zakňučal a na ten zvuk sa dievča znova obrátilo tvárou k nemu. Absolútne bez záujmu, bol to len podmienený reflex.

Nastražil uši, aby zachytil tlkot jej srdca – bilo úplne pokojne, akoby spala. Zahľadel sa do veľkých hnedých očí, kde sa zračilo prázdnota, apatia a príšerná únava. Taká strašná únava až sa Cedricovi podlomili kolená a on sa zviezol bruchom do lístia. Pre Kristove rany, čo jej to urobili?! Koľko si musí človek vytrpieť, aby mal takéto oči?! Shine sa ustato dívala na obrovského vlka, ktorý sa zvalil do lístia len kúsok od nej.

„ Tak si už po mňa pod.“ – zamrmlala.

Bola taká unavená predstieraním a bojom o zdravý rozum, že nebola schopná báť sa, alebo sa pýtať, čo je to za obludu. Naopak, pocítila pokoj, istotu, že tento vlk to všetko ukončí. Nerozplakala sa, ani nezatvorila oči. To, čo sa odohrávalo za spustenými viečkami, bolo tisíckrát desivejšie, než hocijaký skutočný vraždiaci netvor.

Zdalo sa, že vo vlkolakových očiach sa zablysol šok.

Pomaly natiahol predné laby a po kúskoch sa prisúval bližšie. Uši pricapil k hlave, ukázal zuby ostré ako žiletka. Shine ľahostajne pozerala, ako sa blíži.

Zastal asi päť metrov od nej a inteligentnými čiernymi očami jej hľadel do tváre. V tých očiach už nebolo ani zamak zúrivosti, len zmätok.

„Takže ani ty ma nezabiješ?“ – skonštatovala apaticky.

„Čo ma smrť nenávidí, že si ma nechce vziať?! Alebo si len ďalší výplod mojej fantázie?! Nie si skutočný!

Nie si!“ – zvrieskla odrazu.

Potom si dlaňami prikryla tvár, no neplakala, oči mala naširoko roztvorené. Cedric ani nevedel ako a ležal v machu len na krôčik od nej. Bruchom sa pritláčal k zemi, akoby s ňou chcel splynúť a ostražito vetril. Vôbec však nepociťoval túžbu vrhnúť sa na ňu. Očividná únava a zúfalstvo, ktoré z dievčat'a vyžarovali, akosi schladili aj jeho vrodennú zúrivosť. Zdalo sa, že by v tej chvíli mohol okolo prejsť hoci aj jeho brat Aidan a Cedric by zostal pokojne ležať, hoci pach upírov nenávidel ešte viac, ako ľudský. Preto ich aj ten sadistický okrídlenec premenil na rôzne druhy nesmrteľných, aby sa rodovou nenávisťou kajali za matkin hriech.

Ani len pomyslenie na Azazela tentoraz nevedelo Cedrica našťvať. Čo sa to s ním deje? Prečo tu leží a zíza na svoju zákonitú korisť, ako domáci psík na svojho pána? Shine zamrmlala do dlaní.

„Prečo ma preboha nezabiješ?! Panebože, neverila by som aké ťažké je umrieť!“

Cedricovi sa zježila srst' na šije a tlmene zavrčal.

Čo sa jej len mohlo stať?! Koľko toho musí človek prežiť, aby takto hovoril a cítil?! Citlivým čuchom zachytil jej pocity tak jasne, akoby jej čítal myšlienky. To dievča bolo totálne zmučené, také zmučené, že by privítalo smrť. Mal sto chutí zakloniť hlavu a zavýť, akoby mučili jeho. Pocity, ktoré vyžarovala a ktorých pach cítil, akoby mu zaliezali do vlastného tela.

Shine pozerala na obludu ležiacu v machu tak ticho, akoby ani neexistovala. Pri tej myšlienke sa zarazila.

„No jasné. Neexistuješ. To moja šibnutá myseľ ťa stvorila.“

Vyrazila zvuk, ktorý by pri veľkej dávke fantázie mohol pripomínať zúfalý smiech a Cedric sa striasol.

„Ak si skutočný, prečo si na mňa neskočil?“ – spýtala sa ticho a...obviňujúco.

Tak to bola dobrá otázka a netrápila len ju. Ľudský pach ho dráždil, no jej pocity boli na jeho zúrivosť ako studená sprcha. A on si myslel, že to on v podstate trpí! Ani jeho trápenie, ani trápenie všetkých členov jeho Bohom prekliatej rodiny sa nedalo porovnať s tou ubíjajúcou, zničujúcou apatiou, ktorá z nej vyžarovala. Ešte chvíľu jej hľadel do široko roztvorených očí, z ktorých sa liali slzy. Ani raz nežmurkla, aby sa ich zbavila.

Zrazu to už nevydržal. S príšerným zavrčaním od nej odskočil, akoby sa popálil žeravým železom a zo všetkých síl sa rozbehol preč, krížom cez najhustejšie tnie. Len preč, preč od toľkého zúfalstva! Preč od tej strašnej agónie, ktorá z nej vyžarovala tak mocne až sa sám cítil pod psa. Čím ďalej od tejto bytosti, takej unavenej životom, že nie je schopná ani strachu z neho! Zastal až ďaleko v hore, dobrých desať kilometrov od miesta, kde nechal to dievča.

Svaly na mocných nohách sa mu chveli únavou. Zvláštne, doteraz únavu nepoznal. Mohol bežať, loviť či bojovať nepretržite hoci celú noc a neunavil sa. Teraz akoby mu únava toho dievčaťa presiakla až do krvi a vysala z neho všetky sily. Oprel sa bokom o hrubý strom a ťažko dychčal. Potom sa zvalil do machu, schúlil sa do kľbka a citlivý ňufák si prikryl chvostom, akoby spal. Čo je to za dievča? Kto je to? Tichučko zakňučal. Zajtra v noci je spln. Stretne sa so svojou rodinou. Brat, alebo prekrásna švagriná už pre neho zistia, čo potreboval vedieť. Cedric vstal a otriasol sa, aby si z kožucha povytriasal ihličie a mach. Natiahol nos proti vetru a sústredil sa na vôňu, ktorú mu vánok prinášal. Treba ísť na lov a to hneď. Zaveťril medveďa. Fajn. Ani nie kilometer od neho. To by mohlo na čas stačiť. Nehovoriac o tom, že maco je takmer rovnocenným protivníkom, pri ktorom bude musieť vynaložiť mnoho loveckej obratnosti, to by ho mohlo dnes v noci udržať od ľudí.

Znova do seba sústredene nasal vzduch a začal sa prikrádať tam, kde tušil korisť. No aj pri tejto činnosti mu pred očami prebleskovala bledá tvár s veľkými, unavenými očami, ktoré sa naplňali slzami.

Shine prišla domov krátko po zotmení. Meredith sa zo všetkých síl snažila nepôsobiť hystericky, no veľmi sa jej nedarilo. James sedel v kresle a keď vošla dcéra, veľmi zaujato sa zahľadel do novín. Odkedy sa vrátila z kliniky, precízne ju ignoroval. Shine sa v centre Meredithinej pozornosti cítila ešte horšie.

„Idem si ľahnúť. Dobrú noc.“ – oznámila monotónnym hlasom a pozrela na otca.

Spoza novín sa ozvalo strohé.

„Fajn. Dobrú.“

„Pekne sa vyspi, zlatko.“ – zašvitorila Meredith a s prehnaným nadšením ju bozkala na líce.

Uľavilo sa jej, že Shine sa vrátila. Preboha, snád' si nemyslela, že si znova podreže žily?!

„Sme radi, že si už doma.“

Shine vyšla po schodoch a vošla do svojej izby. Chvíľku váhala, potom si obliekla sto krát vyprané tričko neurčitej farby a šortky a ľahla si do postele. Asi pol hodinu hľadela uprene na strop a pripravovala sa na to, čo má prísť, až zatvorí oči. Bola na smrť unavená a túžila len po tom, aby mohla pokojne spať, no to jej už roky nebolo dopriate. Zaspávala vždy až absolútnym vyčerpaním, vlastne to bolo viac bezvedomie, než spánok. A trval len tak dlho, kým ju nezobudila nejaká polo skutočná nočná mora. Vzdychla a zatvorila oči, pripravená na to najhoršie. Vidiny sa znova objavili, no s údivom zistila, že sa zmenili. Desivé postavy boli oveľa ďalej, takmer na hranici viditeľnosti. Neskláňali sa nad ňou a ich šepot bol taký vzdialený, že ho takmer nevníkala. Príšerné modré oči sa tentoraz neobjavili.

Objavili sa však iné oči – hnedé, plné hnevu, no akosi cítila, že sa nehnevajú na ňu. Obraz sa rozostřil a hnedé oči sa začlenili do pozadia tváre, zvieracej tváre porastenej hustou snehobiellou srst'ou.